

JAK VZNIKL VELBLOUD

Před dávnými časy, když po světě začali chodit první zvířata a lidé, se narodil v jedné malé vesnici u pouště chlapec jménem Chamal. Chamal rostl a sílil, všemu se učil a i poslušný byl. „Chamale, ty budeš vyrábět šperky a zrcadla. To naše vesnice velmi potřebuje,“ řekl mu otec. Vyučil se tedy sklářem a začal vyrábět šperky a zrcadla. A protože byl šikovný, jeho umění se rychle rozkřiklo a výrobky přicházeli obdivovat i lidé z dalekých měst.

Ovšem poklony bohatých kupců a jejich ženy, které na Chamala poblouzněně mrkaly, poutaly Chamalovu pozornost pramálo. Zajímala ho poušť. Přišla mu krásná. Každý večer, když šel nabrat písek do své sklárny, vylezl na pahorek za vesnicí a naslouchal zpěvu, který mu přinášel pouštní vítr. Vítr ho hladil po tvářích, česal mu vlasy a laskal ho na zátylku. Připadalo mu, že ho poušť volá, že ho vábí jako tajemná žena, které nemůže přes závoj pohlédnout zpřímá do očí. Do očí, které by mu snad daly nahlédnout, co je to štěstí.

A tak se jednoho dne rozhodl, že se do pouště vydá. Staré vesničanky ho před tím rozhodnutím zrazovaly. V poušti prý sídlí zlí duchové a to, co je slyšet ve větru, jsou jen mámení a zaklínadla. I matka ho prosila: „Synáčku, nechoď do pouště. Z pouště se ještě nikdy nikdo nevrátil. V poušti nic není...“ Chamal se už ale rozhodl. Musí porozumět tomu, o čem zpívá vítr.

A šel.

Chodil pouští, chodil údolími mezi dunami, chodil po ostrých hřebenech navátého písku. Vystupoval a sestupoval dunu po duně a přemítal, kam vlastně jde. Až na to přišel: „Už vím. Musím najít tu nejvyšší dunu. Na nejvyšším vrcholu bude větru jistě nejlépe rozumět.“

Zanedlouho se v dáli objevila veliká duna. Takovou horu ještě nikdy neviděl.

Potěšen a ubezpečen, že je na správné cestě, rozběhl se k ní. Běžel dnem i nocí, nedbal únavy, žízně si nevíšimal. Drápal se nahoru, písek mu protékal dlaněmi. Vyškrábal se na vrchol a už už se chtěl nadechnout sladkým nádechem vítězů, jenomže co to? Na horizontu se tyčila duna snad ještě větší.

„Dobrá, možná jsem musel vylézt na tuhle dunu, abych viděl támhleto!“ A znovu se rozběhl. Ale ani u té druhé nenalezl to, co hledal. Navíc to kolem něj nepříjemně fučelo. A tak bloudil dál. Nepřestával hledat nejvyšší dunu. Běžely dny, běžely týdny, běžel čas tak dlouhý, že nikdo nedokáže říct, jak dlouhý vlastně byl. Chamal pomalu přestával vnímat písek, který mu zůstával za nehty, v očích i mezi zuby. Chamal pomalu zapomínal na zrnka písku na jeho kůži a písek ho pomalu začal oblékat do písečných šatů.

A právě v den, kdy písek došil Chamalův kabát, stanul Chamal na nejvyšší duně. Rozhlédl se po klidné poušti, která měla se zapadajícím sluncem oranžový nádech. Díval se a snažil se poslouchat, co mu vítr řekne. Ale neslyšel nic. Vítr nefoukal. Chamal si nikdy nepřipadal osamělejší.

„Zabloudil jsem. Podlehli jsem mámení. Prošel jsem celou poušť. Nenašel jsem nejvyšší dunu, kde by sídlil vítr. Nejde porozumět větru. Není tu nic, ani duchové, ani štěstí.“

Jak toto dořekl, rozplakal se a padl na kolena. A jak dopadl na zem, utrhla se s ním celá hrana písečné duny. A Chamal padal. Padal dolů a padal tak dlouho, až nastala noc a nebe se ztratilo.

Octnul se hluboko podzemí v nejhlubší noře, která se podobala obrovské slavnostní síni.

„Chamale...“ – „Co? Kdo tu je?“ – „Jsem stříbrná liška. Jsem strážkyně nejhlubší nory. Stejně tak jako ty jsi strážcem nejvyšší duny.“ – „Ale já nenašel nejvyšší dunu.“ – „Ale našel, našel jsi je všechny a nenašel jsi žádnou. Vítr neustále přesypá písek a každý den je každá duna jinak velká. Slyšíš meluzínu?“

To vítr ti vzkazuje.“ – „Co, co mi vzkazuje?“ – „Že to, co hledáš, usilovně hledá tebe.“ – „Cože? Nerozumím. Jak to, že ty rozumíš větru?“ – „Dříve jsem taky nerozuměla. Ale teď rozumím. Jsem liška. Chceš taky rozumět?“ – „Ano, to si ze všeho nejvíc přeju. Ty víš, jak mohu porozumět?“ – „Vím. Vítr to ví. Ale vítr má jednu podmínku. Už nikdy nebudeš moci mluvit s lidmi.“ – „Odešel jsem z vesnice, abych porozuměl větru. Jak mu porozumím?“ – „Opravdu si to přeješ?“ – „Ano.“ – „Tak se probud.“ – „Vždyť nespím. Jak se mám probudit?“

Liška k němu přiskočila a zakousla se mu do nohy.

Chamal se probudil. Otevřel oči a díval se na střapaté listy fíkovníků. „To byl ale podivný sen,“ pomyslel si. „Kde to jsem?“ Ležel pod velkým stromem uprostřed oázy. To mu ale nepřišlo divné tolik jako setkání s liškou.

Došlo mu, jakou má žízeň. Zvedl se a zamířil ke klidnému jezírku mezi palmami. Klekl si, naklonil hlavu nad hladkou hladinu. Ale co to? Z jezírka na něho vykoukla škaredá chlupatá tvář. Lekl se příšery a uskočil pryč. Příšera zmizela také. Žízeň však Chamala přemlouvala, aby se pokusil napít znovu. Přibližoval se teď k vodě z druhé strany. Ale z jezírka začalo opět pomalu vykukovat podivné zvíře. Viděl jeho hlavu, dlouhý krk, čtyři nohy se zvláštními kopyty a na zádech obrovský hrb. Chamal oběhnul jezírko, snažil se příšeře utéct. Ale marně.

Konečně pochopil, že na hladině vidí svůj vlastní odraz. Rozhlédl se, jestli někde poblíž není liška, aby ho znovu kousla do nohy a on se probudil, když v tom uslyšel známou melodii. Poprvé ale rozuměl slovům:

„Ten Chamal se vydá do pouště,

nejvytrvalejší ze všech je.

Myslí, že šťastný může být,

jen když větru rozumí.

Písek mu tělo promění,

do pouště ho vyzbrojí:

husté řasy,

čtyři nohy

s hrbem ve tvaru duny,

vydrží žít bez vody.

Ale co by vědět měl,

šťěstí je tam, kde zrovna je.

Když jeho krok se uklidní,

srdce může promluvit.“

A od té doby chodí velbloud po světě. Chodí klidně a moudře mhouří oči. Ani ne tak proto, že rozumí, o čem zpívá vítr. Ví už totiž, že šťastí se nenachází na nejvyšším vrcholku duny, ale že ho každý nosí v sobě.

Slyšíte?